

Chương 27

Gặp lại Tôn Kiệt (1)

Tô Hồng Tụ giận dỗi lên xe ngựa, lúc này mới phát hiện trong ngực mình còn ôm bọc lá sen Sở Dật Đình cố gắng nhét cho nàng.

Hừ, ai mà thèm hấn giả mù sa mưa? Không có việc gì mà ân cần, thì không phải gian trá cũng là trộm cắp.

Tô Hồng Tụ vén rèm xe lên, không chút suy nghĩ, ném bao lá sen ra ngoài.

Tay ngọc thon thon nhẹ nhàng linh hoạt nâng lông cừu vừa dày vừa nặng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp chìm trong hào quang màu vàng, trong nháy mắt đó, thời gian ngừng lại, không một âm thanh, tất cả người trên đường đều dừng bước chân, nín thở, đồng loạt đưa mắt nhìn nữ tử tướng mạo xinh đẹp vô song ở trong xe ngựa.

Nữ tử xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, chỉ thoáng nhắc màn xe, lộ nửa mặt ra bên ngoài, hào quang huyền ảo như sương mù giống như phóng ra bốn phía vạn tia sáng rực rỡ.

Ánh sáng rực rỡ này không làm bắn trúng trái tim từng người đi trên đường, cho dù người ta già, trẻ, nam, thậm chí nữ.

Ngực tất cả mọi người bắt đầu đập thành thạch trong nháy mắt, có người thật sự không chịu được, chỉ bởi vì cái liếc mắt kinh tâm động phách, mặt lại đỏ ửng, giống như đâm một cái có thể chảy máu.

Thậm chí, mấy người tuổi trẻ khí thịnh, khí huyết đầy tràn, thấy khuôn mặt xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành tuyệt thế, khó miêu tả khó vẽ lại, lúc này bịt lấy cái mũi đang chảy dài máu tươi.

Nhưng mà, cũng có mấy người ẩn núp trong hẻm nhỏ tối đen ở cuối phố, trên tay mỗi người đều cầm món đồ giống như bức họa, thấy Tô Hồng Tụ trên xe ngựa, ánh mắt những người đó sáng lên, nhanh chóng cúi đầu liếc nhìn bức họa trên tay, trao đổi ánh mắt lẫn nhau đó chính là nàng, xoay người ẩn nấp vào bóng tối trong ngõ nhỏ.

Tô Hồng Tụ vén rèm xe lên hoàn toàn đối diện với Sở Dật Đình.

Cách màn che thật dày, nàng nhìn không rõ mặt của Sở Dật Đình, nhưng lại cảm thấy rõ ràng, khoảnh khắc khi nàng ném bao lá sen ra khỏi xe ngựa, lạnh lẽo và tức giận ở chỗ Sở Dật Đình lan tràn về phía nàng.

Loáng thoáng, Tô Hồng Tụ giống như nghe được, thủ hạ của Sở Dật Đình, người tên Hắc Tháp oán trách: “Gia, nữ nhân kia thật không biết điều. Thuốc này khó có được như thế, Vương phủ chúng ta chỉ có năm bao, gia cho nàng ta

một bọc, nàng ta không có một câu cảm ơn, lại còn vút gia, hạng lòng lang dạ sói như vậy, sau này gia vẫn nên mặc kệ nàng ta đi!”

Tô Hồng Tụ nghe rõ ràng, tuy từng câu từng chữ của Hắc Tháp lộ ra khinh bỉ và khinh thường nàng nồng nặc, nhưng chỗ sâu nhất trong nội tâm hẳn lại tràn đầy nhiều hơn chính là lo lắng và sầu lo cho Sở Dật Đình.

Phần thành khẩn quan tâm này, giống như vừa rời trong tiệm vịt quay, thấy nàng chuẩn bị đi cùng Phong Ngạo Thiên, trong lúc vô tình Sở Dật Đình lộ ra tình cảm giống vậy như đúc.

Sở Dật Đình không nói, lẳng lặng đứng một lúc, xoay người rời đi.

Hình như Hắc Tháp hết sức tức giận, trừng mắt liếc Tô Hồng Tụ từ xa xa, lúc này mới vội vội vàng vàng đuổi theo Sở Dật Đình.

Trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi cảm thấy hết sức buồn cười, cả chủ và tớ này, không giải thích được, nhưng giống như oán nàng rồi.

Thật ra thì Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình.

không thù không hận, nàng vốn vô ý làm cho quan hệ với hắn cứng ngắt như vậy, lúc trước ở đường dành cho người đi bộ, Tô Hồng Tụ vẫn vừa nói vừa cười với Sở Dật Đình, vẻ mặt ôn hòa.

Nhưng họ Sở này thật sự tự cho là đúng, ý tưởng trong đầu hẳn quá làm cho Tô Hồng Tụ không thoải mái.

Một đường Tô Hồng Tụ đều ở bên cạnh Sở Dật Đình, có một khoảng thời gian rất dài, thậm chí hai người còn nắm tay nhau, trong lòng Sở Dật Đình suy nghĩ gì, Tô Hồng Tụ nghe được rõ ràng.

Dáng dấp của nàng và Thục phi thật sự quá giống, nhất là đôi mắt, thoáng nhìn, như sóng như sương, quyến rũ xinh đẹp, lúc nhìn bất kỳ ai, đều giống như muốn nói lại thôi, đưa tình đa tình.

Nhưng cẩn thận mà nhìn nàng chăm chăm, không khó phát hiện trong tròng mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng thật ra giống như băng lạnh ngưng kết, ở đó không hề có chút tình cảm nào.

Dịu dàng chỉ là biểu tượng của nàng, vô tâm mới là bản tính của nàng.

Thục phi không hề để ý đến tình cảm nhiều năm của Lương đế và bà, bỏ trốn cùng người, cho nên cho dù mắt có giống Thục phi thì nàng nhất định lạnh lùng nhạt nhẽo, bạc tình vô nghĩa.

Sở Dật Đình đã nghĩ như thế, cho nên dọc đường đi đều dùng ánh mắt khinh bỉ chán ghét nhìn nàng.

Chuyện này thật quá buồn cười!

Thục phi là Thục phi, nàng là nàng, chỉ bởi vì một đôi mắt giống nhau, Sở Dật Đình đánh đồng ấn tượng về nàng và Thục phi. Nàng sao vô tội, sao mà oan uổng?

Thật ra thì Sở Dật Đình không tặng tô hoành thánh cho nàng, thậm chí đánh nàng một đũa, Tô Hồng Tụ cũng không hề cảm thấy tức giận, nhưng dọc đường nghe được tiếng lòng của hắn, Tô Hồng Tụ thật sự không thể nhìn được nữa.

Tô Hồng Tụ hạ màn xe xuống, không suy nghĩ thêm về Sở Dật Đình nữa, hết sức tập trung sửa sang lại đồ chơi mới mẻ nàng đã vợ vét từ trong các cửa hàng dọc đường.

Giỏ hoa nho nhỏ được bện thật tinh xảo, bên trong còn lót một tầng sợi bông thật dày, mặc dù Tô Hồng Tụ đã biến thành người, nhưng dùng pháp lực duy trì thân người này thật sự quá mệt mỏi với nàng.

Hình dáng lớn nhỏ của giỏ hoa vừa đúng, có thể để cho buổi tối khi nàng hiện ra nguyên hình, làm ổ ngủ.

Còn có tã lót màu đỏ, nghe người bán cho nàng nói, hình như dùng để giữ ấm cho con nít mới sinh ra.

Nhưng mà với Tô Hồng Tụ và nói, tã lót nhỏ này vừa vặn để khi nàng biến thành hồ ly, tới mùa đông, nàng có thể cuộn tròn núp trong tã lót ngủ, tã này xem ra thật ấm áp, thật tinh xảo, còn đẹp mắt hơn ổ lông hồ ly mà Cửu ca làm cho nàng nhiều.

Còn có một đồng lớn chẵn nhỏ, gói đầu nhỏ, đều do Tô Hồng Tụ mua dự bị, dùng lúc chính nàng hiện ra nguyên hình.

Tô Hồng Tụ sờ cái này, xoa cái kia, đang vui mừng, đồ của người quả nhiên tốt, tinh xảo mềm mại gấp trăm ngàn lần đồ của hồ ly, đột nhiên, phu xe ghìm cương ngựa dừng lại, xe ngựa dừng ở một trạm kiểm soát, hình như muốn kiểm tra.

Mấy quan binh lên xe ngựa, lật qua lật lại kiểm tra món đồ trong xe, lại tỉ mỉ quan sát mặt của Tô Hồng Tụ, lúc này mới đỏ bừng mặt, tim cuồn loạn rời đi.

Tô Hồng Tụ cho rằng kiểm tra đã xong, nên vén màn xe lên, định thúc giục phu xe nhanh chóng lên đường.

Nhưng vén màn xe lên, Tô Hồng Tụ lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người, vốn đang vắng vẻ, người đi đường thưa thớt, chẳng biết từ lúc nào trạm kiểm soát đã có tầng tầng lớp lớp quan binh vây quanh, đứng ở giữa đám quan binh là một thiếu phụ trung niên ung dung hoa lệ, khí chất lạnh lùng.

Trên người thiếu phụ khoác một cái áo lông màu trắng như tuyết, búi tóc chải hết sức trang nhã, bà ta nhất định không giàu cũng quý.

Lúc thiếu phụ nhìn thấy Tô Hồng Tụ, cũng phải kinh ngạc, tròn mắt đen thu thủy nhanh chóng xẹt qua vẻ ngạc nhiên. Bà cúi đầu, nhẹ giọng thờ dài: “Khó trách.”

Tô Hồng Tụ nhanh chóng sử dụng thuật đọc tâm với thiếu phụ, nếu lòng dạ thiếu phụ xấu xa, muốn hại nàng, hiện giờ nàng có thể lập tức ra pháp thuật biến thân chạy trốn.

Tô Hồng Tụ tỉ mỉ đọc tâm của thiếu phụ một lần, thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó bỏ đi ý niệm dùng thuật biến thân.

Nếu không cần gấp, nàng cũng không muốn để cho người khác, nhất là nhiều như vậy, trên trăm ngàn quan binh cũng biết nàng không phải người.

Mặc dù Tô Hồng Tụ có thể dùng thuật che lại miệng người khác, nhưng làm phép cũng cần phải tiêu hao linh lực, Tô Hồng Tụ cũng không muốn lãng phí quá nhiều linh lực vì chuyện không quan trọng như vậy, nàng còn phải tập hợp linh lực tu tiên!

Thiếu phụ nhìn không chớp mắt khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, diên đảo chúng sinh của Tô Hồng Tụ, lúc tới bà hết sức tự tin, vẻ cao cao tại thượng, không ai bì nổi, nhưng khi bà nhìn thấy mặt Tô Hồng Tụ, khi bà cúi đầu vô ý liếc thấy lệnh bài phủ Thừa tướng bên hông Tô Hồng Tụ, bà lập tức kinh ngạc, nhanh chóng hồi tưởng lại, dường như mình đã từng gặp nữ tử xinh đẹp tuyệt sắc khuynh thành ở đó.

Khuôn mặt quyền rũ này, eo thon này... Đúng rồi, trong thọ yến của Tô Thừa tướng năm ngoái, nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ này không phải là trưởng nữ của Tô Thừa tướng, Tô Hồng Tụ sao?

Nghĩ như vậy, Tôn phu nhân lập tức hạ thấp điệu bộ, dáng người đong đưa đi về trước một bước, dịu dàng nói với Tô Hồng Tụ: “Tiểu thư họ Tô? Là nữ nhi của Tô Thừa tướng? Dân phụ cả gan, mời Tô tiểu thư đến nhà nhỏ bản hàn, Tô tiểu thư coi như thương dân phụ, cứu nữ tử của dân phụ!”

Thiếu phụ dứt lời, khẽ rơi lệ nhìn Tô Hồng Tụ, rồi khụy chân xuống, mắt thấy muốn vái lạy Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ cũng không ngăn lại, nàng chỉ hơi chán ghét, hơi không tự tại, khẽ nhíu đôi mày thanh tú.

Mới vừa rồi nàng đã nhanh chóng thi triển thuật đọc tâm với thiếu phụ, đã lộ ra, tới không phải ai khác, chính là mẫu thân của Tôn Kiệt, công tử phong lưu nhất Đại Chu đã gặp ở tiệm vịt nướng.

Tô Hồng Tụ ghét bỏ Tôn Kiệt từ tận đáy lòng, vốn không muốn nhắc lên bất cứ quan hệ gì với hắn. Nhưng nhìn người của Tôn gia bày trận như vậy, kinh động cả Binh bộ, hiển nhiên không mời được nàng về, không chịu dễ dàng từ bỏ ý đồ rồi.